CİNGÖZ RECAİ

ELMASLAR İÇİNDE

Birinci Seri

Beşinci Kitap

CİNGÖZ RECAİ

ELMASLAR İÇİNDE

Birinci Seri
Beşinci Kitap

Her Kitapta Başlı başına Bir Hikâye Var

Muharriri: Server Bedi

Tâbi ve Naşiri:
Orhaniye Matbaası
İSTANBUL
1340 (1924)

المأسور المجنده
T813, 315

Uzun boylu, sarı sakallı, siyah gözlüklü bir adam, Eminönü'nde tramvay bekliyordu. Vakit akşam. Hava kararmış, caddenin mağazaları bütün elektrik lambalarını yakmıştı; tramvay geciktiği için, durak yerinde ahali birikiyor, sarı sakallı adam da azıcık sabırsızlanıyordu.

Bu esnada, kısa boylu bir adam, sarı sakallı adamın yanına geldi:

"Affedersiniz efendi!" dedi. "Mösyö Aharonyan siz misiniz?"

Sarı sakallı adam, muhatabını dikkatle gözden geçirerek cevap verdi:

"Evet benim; niçin sordunuz?"

Kısa boylu adam, nazik ve mahcup bir tebessümle gülüyordu, ellerini oluşturarak dedi:

"Sizi bizim efendi görmek istiyor."

"Sizin efendi kimdir?"

"Bizim efendi tüccardır. Siz onu tanırsınız ama... Belki de unutmuşsunuzdur, şurada. Yeni Kahveci Hanı'nda... Biraz teşrif buyurun."

Aharonyan Efendi, bu davetten hiçbir şey anlamayarak, kısa boylu muhatabına bakıyordu: Bu, otuz yaşlarında, çok zeki başlı, siyah palto giymiş, kibarca bir gençti. Aharonyan Efendi'nin yüzüne bakarak daima gülüyordu.

Ermeni tereddütle sordu:

"Pek tabii ama... Ağnamıyorum... Sizin efendi kimdir? Yeni Kahveci Han şimdi açıktır. Beni burada nasıl görmüş de sizi göndermiş?.. Acayip laf edersiniz!"

"Hayır... Sözlerimde acayip hiçbir şey yok, Bizim efendi tüccardır, Yeni Kahveci Hanı'nda yazıhanesi var. Han şimdi açık. Daha kapama vakti gelmedi. Kış mevsimindeyiz havalar erken kararıyor. Sizi burada gören de benim; efendi beni sizi çağırmaya memur etmişti, vazifemi yapıyorum. Ben onun kâtibiyim."

"Ağnadık ama... Sizin efendinin adı yoktur hiç?"

"Adı var: Malatyalı Mustafa Efendi. Tüccardan."

Aharonyan Efendi, siyah gözlüklerinin altında parlayarak dönen gözlerini çevirdi düşündü: Malatyalı Mustafa Efendi… Malatyalı Mustafa Efendi... Bu isimde hiç kimseyi tanımıyordu mamafih, ihtiyar olmakla beraber korkak değildi."

"Haydi yürüyelim... Düşünüz önüme bakalım!" dedi.

Kısa boylu adamla Aharonyan Efendi, yan yana Balıkpazarı Sokağı'na saptılar ve Yeni Kahveci Hanı'na yürüdüler.

Han kapanmak üzeriydi. Yazıhane sahipleri, ellerinde meşin çantalarıyla büyük kapıdan çıkıyorlardı.

Kısa boylu adam, Aharonyan Efendi'yi hanın ikinci katında bir daireye götürdü, yazıhanenin bekleme salonuna oturttu:

"Efendi şimdi gelir!" diyerek odadan çıktı.

Aharonyan Efendi, bu davetin neticesini son derece merak ederek, salonda geziniyor, duvarlardaki resimlere bakıyordu. Arkasında bir ayak sesi işitir gibi olmuş, başını çevirmek istemişti fakat buna muvaffak olamadı. Çünkü başından aşağı büyük ve kalın bir çuvalın geçtiğini hissetti. Çelik gibi sert parmaklar boğazını sıktığı için Ermeni bağırmaya da muvaffak olamıyor, çuvalın haricinden bütün vücudunun sert iplerle bağlandığını anlıyordu. Birkaç defa, nafile yere çırpındı.

Fakat tabii, ağzı, gırtlağı, omuzları, kolları ve bacakları, çarçabuk, o kadar sıkı, sağlam, mükemmel, ustalıkla bağlanmıştı ki Aharonyan Efendi dudağını veya parmağını bile kıpırdatamıyordu. Ancak, bazı sesler işitmişti kalın bir seda, amirane bir eda ile diyordu ki:

"Boğazını sıkmayın, nefes alsın... Hah... iyi... Şimdi arka üstü yatırın!"

Meçhul ve esrarengiz eller, Aharonyan Efendi'yi arka üstü yere yatırdılar.

Yine aynı ses emir veriyordu:

"Sandığa koyarken başını sıkıştırmayın, Daima nefes alabilsin. Merdivenleri inerken, üç defa, sandığın kapağını açıp kapayın... İçeri hava girsin herif sonra vaktinden evvel boğulur."

Bu "vaktinden evvel" kelimeleri, Aharonyan Efendi'yi titretti. Demek ki, neticede hayatı bile tehlikeye girecekti. Aman Allah'ım!.. Ne halt etti de o cüce herifin sözlerine kandı? Zaten bu işin acayipliğini, sonunun çapanoğlu çıkacağını anlamıştı ama... Şeytan ayağını kaydırdı işte... İşte ne biçim iştir bu? Eşkıya yatağına mı düştü, böyle tanınmış bir handa?.. Bir yazıhane içerisinde böyle iş olur hiç?.. Aharonyan Efendi, korku teriyle vücudunun sırılsıklam olduğunu hissediyordu; aynı meçhul eller, Aharonyan Efendi'yi havaya kaldırdılar, yirmi otuz adım kadar taşıdılar, sonra başını ve ayaklarını bir tahtaya çarparak, vücudunu dar bir yere yerleştirdiler. Aharonyan Efendi, bir sandığa konduğunu anlıyor ve daima aynı sesin emirler verdiğini işitiyordu.

Sandığın kapağı kapandı ve sesler uzaklaştı.

Sandık derhal yerden kalktı ve yürümeye başladı. Aharonyan Efendi artık hiçbir ses işitmiyor, nefes almakta müşkülat çekiyordu.

***

Sandık bir otomobile kondu, yarım saat kadar son süratle yürüyen otomobilde kaldı, sonra bir binadan içeri sokuldu, merdivenlerden yukarı çıkarıldı. Bütün sefer esnasında, kapağı ara sıra açıldığı için, içeriye dolan hava ile, Aharonyan Efendi güç bela nefes almaya muvaffak olabilmişti. Fakat bütün vücudu ezik, bitkin bir haldeydi.

Vücudunu yumuşak bir yere uzattıklarını anladığı zaman Aharonyan Efendi derin bir nefes aldı. Çuvalın aralığından sızan keskin ziyalara bakarak, aydınlık bir yerde olduğunu anlıyordu.

Nihayet vücudunun ipleri çözüldü, çuval başından çıkarıldı.

Aharonyan Efendi, kamaşan gözleriyle etrafına baktı ve şaşırdı kaldı. Burası, gayet özenle yapılıp süslenmiş bir salondu. Tavanda, yüzlerce elektrikle tutuşan bir avize yanıyordu. Etrafında, gayet zarif giyinmiş üç dört kişi vardı. Bunlar, mütebessim yüzlerle Ermeni'ye bakıyor:

"Geçmiş olsun!" diyorlardı.

Aharonyan Efendi, rüya görüp görmediğine emin olmak için yumruklarıyla göz kapaklarını ovuşturdu, başından hâlâ sersemliği geçmemişti. Gevşek, titrek bir sesle sordu:

"Neredeyim? Ne oluyorum? Rüya mı görüyorum?"

Etrafındaki adamlar gülüştüler, içlerinden en uzun boylusu, yaklaştı:

"Mösyö Aharonyan... Rüya filan görmüyorsunuz, meşhur bir adamın evinde misafirsiniz."

Aharonyan Efendi kekeledi:

"Meşhur... bir... adam dediniz? Kim imiş o? Bu ne kepazeliktir ki... Beni nereye hapsetmişsiniz?"

Uzun boylu adam, zarif ceketinin eteklerini sallayarak yürüdü, mahpusun tam karşına gelerek dedi ki:

"Telaş etmeye hiç lüzum yok. Etrafınıza bir bakınız. Burası İstanbul'un en güzel köşklerinden biridir."

"Peki... Beni buraya niçin…"

"Telaş etmeye hiç lüzum yok dedim ya… siz yalnız benim söylediklerimi dinleyiniz; burası İstanbul'un en güzel köşklerinden biridir ve meşhur bir adamın evidir. Yani Cingöz Recai'nin köşkü!"

Aharonyan Efendi, Cingöz Recai ismini işitince, bir bıçak yemiş gibi yerinden sıçradı:

"Cingöz Recai mi? Hani şu meşhur hırsız mı?"

"Cingöz Recai ne meşhur bir adamdır ne de hırsızdır. Cingöz Recai, sadece, kibar bir serseridir."

Bu sözleri söyleyen uzun boylu adam, yanındaki arkadaşlarına bakarak gülüyordu. Sonra onlara emir verdi:

"Bizi yalnız bırakınız!" dedi.

Adamlar çıktılar.

Aharonyan Efendi, hem karşısındaki adama, hem de bu mükellef ve muhteşem salona bakıyordu.

Adam dedi ki:

"Cingöz Recai benim! Tekrar söylüyorum ki telaş etmeye hiç lüzum yok. Burada canınız ve malınız emniyettedir. Emin olun ki vücudunuza kıl kadar zarar gelmeyeceği gibi, sizden on para da alınmayacaktır."

"Beni buraya niçin getirdiniz?"

"Bu sualinize cevap veremem. Fakat Cingöz Recai'den bahsedildiğini işittinizse bileceksiniz ki ben yalan söyler bir adam değilim."

"Peki?"

"Pekisi bu. Malınız ve canınız emindir. Burada birkaç gün oturacaksınız. İşte... Hepsi bu."

"Benden başka bir şey istemiyor musunuz?"

"Size ufak tefek bazı şeyler soracağım ve sizden ufak tefek bazı şeyler isteyeceğim."

"Ne gibi?"

"Şimdi anlarsınız."

"Bunlara hiç aklım ermiyor."

"Günün birinde bunlara aklınız erer Aharonyan Efendi."

Cingöz Recai gümüş tabakasını çıkararak Aharonyan Efendi'ye uzattı, fakat Ermeni sigara içmediğini söyledi, Recai güldü."

"Sigara içtiğinizi biliyorum. Fakat benim uyutucu sigaralarımdan gazeteler çok bahsettiler. Belki de bundan korkuyorsunuz. Hakkınız var."

Usta hırsız, bu sözlerden sonra, kalın bir sigara yaktı dumanlarını havaya savurdu:

"Ben Reji'nin* ıslak yahut toz tütünlerini hiç içemem. Sigaralarım Avrupa'dan gelir."

Sonra bir elektrik ziline bastı. İçeriye giren adamlarından birine emir verdi:

"Makyaj takımını getiriniz!"

Hizmetkâr, beş dakika sonra, elinde güzel, gümüş bir çekmece ile içeriye girdi, bunu ustasının önündeki sigara iskemlesinin üstüne koydu.

Cingöz Recai, gümüş çekmecenin kapağını açtı. Kapakta bir ayna vardı. Aynanın karşısına oturdu. Aharonyan Efendi'ye dedi ki:

---

* Reji, Düyunu Umumiye denilen Osmanlı borçlarının bir türevi olarak kurulan ve yönetimi ecnebilerde olan tütün tekelinin ismidir. Lozan Anlaşması ile 1926'ya kadar çalışmış sonra Türkiye'yi terk etmiştir.

"Rica ederim, farz ediniz ki şimdi ben sizin resminizi yapacağım. Yerinizden hiç kımıldamadan, daima yüzüme bakınız!"

Gümüş çekmecenin içinden beyaz kıllar çıkardı, bunları çözdü, açtı, yaptı, bir sakal biçimine soktu. Bu işleri yaparken, daima Aharonyan Efendi'nin sakalına bakıyordu. Ermeni'nin sakalına benzeyen kılları çenesine yapıştırdı:

"Hah..." dedi, "sakalı iyi benzettim. Şimdi iş rengini bulmaya kaldı."

Yine gümüş çekmecenin içinden üç türlü sarı boya çıkardı. Bunları bir kâğıdın üstüne sıkarak, renklerini birbirleriyle mukayese etti. Aharonyan Efendi'nin sakalının rengine benzeyen bir renk arıyordu. Bir tanesini tercih etti ve çenesindeki kılları boyamaya başladı:

"Aharonyan Efendi!.. Sakalınızın gayet tatlı bir rengi var. Sizi gören Ermeni olduğunuzu anlayamaz. Fransız'a benziyorsunuz. Azıcık şöyle başınızı sağ yan taraf çevirir misiniz? Şöyle... Şöyle... Hah."

Bir taraftan söylüyor, öte taraftan, çenesindeki kılları boyuyordu.

Bu işi de bitirdikten sonra, Aharonyan Efendi'nin kaşlarına benzer kaş yaptı. Burnunu da balmumuyla değiştirerek Ermeni'nin burnuna benzetti:

"Şu gözlüklerinizi de geçici bir zaman için bana vereceksiniz."

Ermeni'nin siyah gözlüklerini de taktıktan sonra, aynaya baktı ve sevinçle ellerini çırptı:

"Bravo... Bravo!.. Şimdi hiç kimse sizi benden ayırt edemez. İkiz kardeşlerden ziyade birbirimize benzedik."

Sonra tekrar zile bastı. İçeriye giren hizmetkâra:

"Halit'le Namık'ı çağır!" emrini verdi.

Bir iki dakika sonra, Cingöz'ün sadık muavinleri Ha-

lit'le Namık içeri girmişler ve iki tane Aharonyan Efendi'nin karşılıklı oturduklarını görünce hayret etmişlerdi.

Cingöz bağırdı:

"Afallamayın... Şöyle yanıma gelin bakalım."

Adamlar yaklaşınca sordu:

"Aletleriniz filan hazır mı?"

Cevap verdiler:

"Hazır usta."

"Pekâlâ."

Cingöz Recai, Aharonyan Efendi'ye döndü:

"Apartmanınızın anahtarını da veriniz!"

Aharonyan Efendi, şaşırarak kekeledi:

"Apartman anahtarı mı?"

"Evet."

"Ne yapacaksınız?"

"Yooo... Şimdiden ahret sualine lüzum yok."

Ermeni, korku, telaş, hayret içinde soruyordu:

"Suratımı taklit ettiniz, şimdi de apartman anahtarı istiyorsunuz. Ağnamıyorum."

"Bunda anlaşılmayacak bir şey yok Aharonyan Efendi. Ben sizin kıyafetinize girdim. Bu kıyafetle sahte (Aharonyan Efendi) olarak apartmanınıza da gireceğim."

"Orada ne işiniz var?"

"Ahret sualine lüzum yok dedim ya."

"Biraz evvel dememiş miydiniz ki mala dokunmayacaksınız?"

"Söyledim. Ben sözümden dönmem. Apartmanınıza gireceğim, fakat bir kahve fincanına bile el sürmeyeceğim."

"Öyle ise niçin giriyorsunuz?"

"Tekrar söylüyorum; malınıza kıl kadar zarar gelmeyecek. Bütün eşyanızı yerli yerinde bulacaksınız. Üç dört gün sonra apartmanınızda yine afiyetle oturacaksınız."

Aharonyan Efendi, titreyen ellerini pantolonunun cebine sokarak anahtarı çıkardı, Recai'ye uzattı:

"Sütünüze havale!" dedi.

"Sütüm bozuk değildir, merak etmeyiniz."

Cingöz Recai, apartmanın anahtarını aldıktan sonra, gülerek ilave etti:

"Zahmet bu kadar değil Aharonyan Efendi. Elbiselerinizi de, hatta gömleğiniz ve yakalığınızı, kravatınızı da bana vereceksiniz."

"Ben ne giyeyim?"

"Siz içeriki odaya geçiniz. Orada benim bin türlü esvabım vardır. Seçin seçebildiğiniz kadar... Asker, sivil, bahriyeli... Ne türlü esvap isterseniz, beğenip giyiniz. İsterseniz size entariyle hırka, yahut robdöşambr, pijama versinler."

Aharonyan Efendi, daima titreyerek ayağa kalktı, Cingöz'ün arkasında bitişik odaya yürüdü.

* * *

Cingöz Recai, bir çeyrek saat sonra, tamamıyla Aharonyan Efendi'ye benzemişti. Bu benzerlikten, Ermeni bile hayret etmekten kendini alamamıştı.

Cingöz Recai, yanına muavinlerini alarak köşkünden çıktı. Bu köşk Cingöz'ün Rumelihisarı'ndaki gizli ikametgâhıydı. Muavinlerinin elinde büyük bir torba vardı. Sahile kadar indiler, hususi otomobile bindiler.

Otomobil, Beyoğlu'nda, Cadde-i Kebir'de* büyük bir apartmanın önünde durdu.

Cingöz Recai ve muavinleri apartmana girdiler. Aharonyan Efendi, bu apartmanın birinci katında oturuyordu.

---

* Bugünkü İstiklal Caddesi'nde.

Cingöz içeriye girince, apartman kapıcısı, odasının kapısından başını uzatmış ve:

"Aharonyan Efendi, azıcık durunuz!" demişti.

Cingöz durdu. Kapıcı ona doğru koşarak bir mektup uzattı:

"Bu mektubu küçük bir kız getirdi," dedi.

Cingöz bir kelime söylemeyerek mektubu cebine koydu ve adamlarıyla beraber apartmanın birinci katına çıktı; kapıyı anahtarla açmaya lüzum yoktu. Cingöz bunu ihtiyaten yanına almıştı.

Aharonyan Efendi'nin dairesinde bir Rum hizmetçi kızı bulunduğunu biliyordu, kapıyı çaldı.

Rum hizmetçi kız kapıyı açtı. Cingöz'ü görünce gözleri sevinçle parlayarak bağırdı:

"Aaa... siz misiniz Mösyö Aharonyan!.. Ben zannetti, siz gelmeyezeksiniz... Sok merak etti."

Cingöz Recai, Aharonyan'ın sesini ve Ermeni şivesini taklit ederek cevap verdi:

"Geç kalmışız kızım... Arkadaşlarla bir işte idik."

Sonra muavinlerine dönerek:

"Buyurunuz!" dedi.

Üç hırsız birden içeriye girdiler Rum hizmetçi kızı, Cingöz'ün paltosunu çıkarmasına yardım ederek, bülbül gibi ötüyordu.

"Mösyö Aharonyan... Kalmadı siz hiç böyle geç. Sandım sizi ben gelemeyezek... Fakat... Kardeşim geldi... Beni yalnız bırakmadı."

"Kardeşin şimdi içeride mi?"

"Evet... Size takdim edezeyim ben. Kardeşimi."

Cingöz Recai kaşlarını çattı:

"Şimdi görmek istemem. Ben odama çekileceğim. Arkadaşlarla mühim şey konuşacağız. Sen kardeşinle otur. Ne halin varsa gör. Bizi rahatsız etme."

"Yemek yemeyezeksiniz!"

"Hayır. Yemek yedik biz."

"Pekâlâ. Çekil öyle ise."

Hizmetçi kız uzaklaştı. Cingöz Recai, Muavini Halit'e usulca sordu: "Hangi odaya gireceğiz? Aharonyan'ın odası hangisiydi?"

Halit, parmağıyla sağ tarafta bir oda gösterdi.

"Cadde üzerindeki oda bu. Burası olmalı."

Hep birden o odaya yürüdüler. Kapıyı açtılar, elektrik lambasını yaktılar.

Gerçekten, Aharonyan Efendi'nin yatak odası orasıydı. Halit, kapıyı derhal kapadı, kilitlemek istiyordu, Cingöz mâni oldu:

"Hayır! Kilitleme! Lüzum yok."

"Ya gürültüyü işitirlerse?"

"Kim hizmetçiyle kardeşi mi?"

"Evet."

"Onların icabına bakmalıyız. Fakat şimdi bir keşifte bulunalım evvela."

Cingöz Recai, pencereye koştu, camı açtı, başını sarkıtarak caddeye uzun müddet baktı: "Evet... İyi malumat almışın Halit, hesap tamam. Aferin, şimdi şu yerdeki keçelerle halıları kaldırın bakalım."

Halit ve Namık, derhal yerden halıları ve keçeleri bir kenara çekip topladılar. Cingöz Recai yere eğildi, diz çöktü, odanın döşemesini muayeneye başladı. Sonra ayağa kalktı, beraberlerinde getirdikleri torbadan birkaç demir alet alarak tekrar diz çöktü. Odanın döşemesini kazıdı, bir iki santimetre kadar deldi.

Halit'le Namık, ustalarının çalışmasına bakıyorlardı, Cingöz Recai dedi ki:

"Tahtalar dört santim. Fakat altında çimento beton var. Şu (A) markalı çekici ver bakayım."

Cingöz Recai, bu çekici tahtalardan içeriye soktu, üstüne bir tokmakla vurdu:

"Hay Allah belasını versin. Çok sağlam. Buraya şimdi elektrik tazyik etmek lazım... (Armsrong) makinesini getirdiniz mi?"

"Getirdik."

"İyice yağladınız mıydı?"

"Yağladık."

"Pekâlâ... Gürültü çıkmaz ya?"

"Çıkmaz ama usta... Yangından korkarım."

Cingöz omuzlarını silkti:

"Tahtaları yakarsak ehemmiyeti yok. Çabuk söndürürüz. Ben bu akşam işi bitirmek istiyorum."

Cingöz Recai, çalışmayı bitirdikten sonra, aletleri yere bıraktı, avuçlarını birbirine vurarak silkeledi!

"Şimdi... Babayiğitler... Bu hizmetçi kız ile kardeşini bir yola koymak lazım. Ben kızı buraya çağıracağım. Siz gidip içeride kardeşini sımsıkı bağlayın. Gürültü çıkarmayın ha… Ben kızı burada zapt ederim."

Muavinler gülüşüyorlardı. Cingöz de güldü:

"Kız güzelce değil mi?"

İki muavin birden cevap verdiler:

"Eee... Fena değil..."

"Pekâlâ."

Cingöz Recai, odanın kapısını açtı ve bağırdı:

"Baksana bana... Kızım..."

Hizmetçi kız, Cingöz'ün sesini işitince odasından çıktı:

"Beni mi çağırdınız Mösyö Aharonyan?"

"Evet, Gelesen biraz."

Rum kızı, Mösyö Aharonyan'ın yatak odasına girince, ortalığın karmakarışık olduğunu görerek şaşaladı:

"Aaa... Bu ne? Mösyö?"

"Hiç, odayı biraz tamir etmek istiyoruz."

Muavinlerine döndü:

"Haydi siz çıkınız, işinize bakınız."

Halit'le Namık odadan çıktılar. Dipte, başka bir odaya doğru yürüdüler, kapıya kulaklarını vererek içeriyi dinlediler. Halit anahtar deliğinden baktı:

"Herif uzanmış, sigara içiyor. Çıkar tabancayı, yürü!"

İkisi de revolverini çıkardılar ve kapıyı büyük bir gürültüyle açarak içeriye girip, hizmetçinin erkek kardeşine bağırdılar:

"Eller yukarı! Eğer biraz kımıldar, sesini çıkarırsan kurşunu yersin!"

Delikanlı ellerini yukarı kaldırdı. İki hırsız, derhal üstüne çullandılar. Rum gencini sırtüstü yere yatırdılar. Namık, onu sımsıkı tutuyor, Halit bağlıyordu.

* * *

Cingöz Recai, Rum kızıyla yalnız kalınca, ilk işi onu kucaklamak oldu. Kız hiç itiraz etmedi, Aharonyan Efendi'yle bu şakayı birçok defalar yapmışa benziyordu. Son derece çapkın olan Recai, Rum kızını kolları arasında havaya kaldırarak yatağa götürürken o, ihtiyar efendinin bu kuvvetine şaşıyor:

"Aaa... diyordu, siz bu kadar kuvvetli miydiniz, Mösyö Aharonyan?"

Bilhassa, Cingöz Recai, başka sahalarda da bütün erkeklik kudretini gösterince, hizmetçi büsbütün şaşırdı, kendisini kolları arasında çırılçıplak sıkan Cingöz'ün gözlerine bakıyor:

"Siz bu akşam ne tuhafsınız hiç eskisine benzemiyorsunuz!" diyordu.

Cingöz, hizmetçiyi öperken, o, hırsızın sakalını tutmuş ve birdenbire çekmişti. Takma kıllar elinde kaldı. Ve bağırdı:

"Sen Aharonyan değilsin! Kimsin sen? Hırsız var! İmdat!"

Fakat daha fazla haykırmasına meydan vermeden, Cingöz Recai Rum kızının ağzını yakaladı. Kuvvetli parmakları arasında sıkarak:

"Sus, budala! Hırsız senin mülkünü çalmaya gelmedi ya... Sana ne oluyor? Sus!"

Bunları söylerken, boş kalan eliyle pantolonunun içinden bir şişe çıkardı, hizmetçinin burun deliklerine bu şişenin içindeki ince demir boruyu soktu.

Kız tepiniyor, bağırmak istiyor, fakat gitgide kuvvetten düşüyordu; nihayet şişenin içindeki tesirli sıvıyla kendinden tamamıyla geçti ve bayıldı.

Cingöz Recai, kızın hareketsiz ve çıplak vücudunu karyolaya iyice uzattıktan sonra, onu bir müddet seyretti ve kendi kendine mırıldandı:

"Kaltağın güzel vücudu var."

Sonra kapıyı açtı ve seslendi:

"Neredesiniz? Bitirdiniz mi işinizi?"

Halit'le Namık da karşı odadan çıkarak cevap verdiler: "Tamam, ya siz?"

"Ben de bitirdim."

"Gelelim mi?"

"Geliniz."

"Buradakini bayıltalım mı?"

"Bağladınız mı?"

"Bağladık."

"Bayıltmaya lüzum yok, geliniz."

Muavinleri de odaya girince, Recai büyük alet torbasını açtı, birçok demirlerle beraber, büyük bir makine çıkardı:

"Evvela, gürültü yapmadan şu tahta döşemeleri sökmek lazım. Ortadan üç keresteyi kessek yetişir!"

Hep birden aletleri ellerine alarak yere eğildiler. Gürültüsüz tahta kesmek için, yerlere bir sıvı döküyorlardı.

Yarım saat kadar bir müddet, pek az konuşarak, mütemadiyen çalıştılar. Nihayet, odanın ortasındaki döşemelerden birkaç tahtayı sökmüşlerdi.

Cingöz Recai, torbanın içinden büyük bir elektrik teli yumağı çıkardı. Hep birden, on dakika kadar bu teli elektrik akımına bağlamaya çalıştılar. Sonra makarayı makineye geçirdiler. Makineyi, tahtaları sökülen döşemenin ortasına yerleştirdiler.

Cingöz sordu:

"Makineyi iyice yağlamış mıydın?"

"Evet usta."

"Yoksa müthiş gürültü olur, yakayı ele veririz ha."

"Merak etmeyiniz. Fakat bu makine sert malta taşlarını kesmek içindir. Çimentoyu da keser mı dersiniz!"

"Demiri bile keser. Kasa açmak için kullandığımız makineler de bu fabrikanın malıdır. (Armsrong) markası. Hep aynı sistem. Yalnız, elverir ki cereyan kuvvetli olsun."

Cingöz Recai, makinenin sürgülerini çekti, bir düğmesine basar basmaz, üç çark, baş döndürücü bir süratle dönmeye başladılar. Bir vantilatörden çıkan ses gibi, hafif bir hırıltı işitiliyordu.

Recai makineyi kollarıyla tutuyor ve beş dakikada bir, yavaş yavaş yürütüyordu. Makinenin geçtiği yerlerde, çimentolar kaşar peyniri gibi kesilmiş bulunuyordu.

Recai arkadaşlarına tembih etti:

"Kesilen yerlere demir sokup taşı manivela kuvvetiyle yukarı kaldırın... Her tarafı kesilirse aşağıya düşer."

Bütün bu muamele, çok uzun sürdü. Cingöz Recai hiç yorulmuyor, kuvvetli kollarıyla makineyi daima zapt

ederek bir buçuk metre kare bir sahada yürüyor, kesilen yerlerden bir kere daha geçiyordu.

İki saatten fazla bir müddet uğraştılar. Dört beş kere makineyi durdurarak etrafını dinlediler. İşe tekrar başladılar.

Nihayet, odanın ortasından bir buçuk metre kare kocaman bir taş parçası çıkarıldı ve büyük bir delik açıldı. Hırsızlar cep fenerlerini yakarak, deliğe tuttular: Odanın altı, büyük bir mücevherat mağazasıydı; elektrik lambasının ışığına tesadüf eden kısımda, camekânlar içinde, elmaslar parlıyordu.

Cingöz Recai, bu manzarayı görünce keyifli bir kahkaha attı:

"İş becerenin, kılıç kuşananın!' derler, işte hazineye kavuştuk. Bakın çocuklar... Dünyada her şey ne kadar kolaydır. Ben bundan on gün evvel, şu mücevherat mağazanın önünden geçerken, kendi kendime dedim ki: 'Ulan Recai... Şu dükkânı soymanın bir çaresi yok mu?' Sonra düşündüm, bu dükkâna üç yerden girilebilir: Ya yeraltından, ya tavandan, ya kapıdan. Kapıdan girmek mümkün değildir. Zira cadde üstünde hırsızlıktan daha büyük budalalık yoktur. Yeraltı yahut tavan zihnimi işgal ediyordu. Eğer dükkânın yanlarında ev olsaydı, bu evlerden bir tünel kazmak bile aklımdan geçti. 'Fakat buna ne lüzum var?' dedim belki tavandan girilebilirdi. Mağazanın üstündeki apartmanın bu dairesinde kimin oturduğunu tahkik ettim. Aharonyan'ın hususi hayatı ve hüviyeti hakkında malumat aldım. Bir kere bu daireye girmek mümkün olsa, tavanı delerek mağazaya inmek de mümkündü. Aharonyan'a, daireyi bana kiralaması için müracaat ettim, yüksek bir fiyat verdim, köpoğlu herif razı olmadı. Nihayet, sersemi Eminönü'nde elense edip sandıkla Rumelihisarı'na taşımaya ve hapsetmeye

mecbur olduk; bereket versin ki herif bekâr... Burada yalnız bir hizmetçisi olduğunu biliyordum; eğer ev kalabalık olsaydı, muvaffak olmak imkânsızdı."

Cingöz, karyola üzerinde uyuyan Rum hizmetçiye bakarak bir daha güldü:

"Böyle piliçlerle başa çıkmak işten bile değil, kâfir kız… Hoşuma da gitti, Rum kızları yaman oluyorlar vesselam. Fakat şakayı bırakalım. Torbadan şu ip merdiveni çıkarıp delikten aşağı sarkıtın bakalım."

Muavinleri ip merdiveni çıkarıp mağazaya sarkıttılar, kancaları iyice raptettiler.

Recai, mühim bir işe başlayan adamların ciddiyeti ile emir verdi:

"Elektrikleri de söndürünüz!"

Oda kapkaranlık olunca, üç hırsız cep fenerlerini yaktılar. Cingöz Recai, loş ziya içinde küçük birer yılan gibi kıvrılan kaşlarını çatarak dedi ki.

"Halit! Sen aşağıya inme! Deliğin başında dur. Etrafı dinle! En küçük bir gürültüden şüphe edersen bana haber ver."

Sonra öteki muavinine döndü:

"Haydi, Namık... Sen benimle beraber in."

Ve bir saniye tereddüt etmeden, hayret verici bir çeviklikle ip merdivene asılarak mağazaya inmeye başladı. Namık da onu taklit ediyordu.

Mağazaya iner inmez, Cingöz durdu, geniş bir nefes aldı, muzafferane nazarlarla her tarafa, camekânlara umumi bir göz gezdirdi. Mırıldanıyordu: "Haa... Şimdi burada enayi gibi ehemmiyetsiz şeyleri toplayıp da ehemmiyetlileri bırakmamalı. Evvela şu büyük camekândan başlayalım."

Cadde üstündeki camekâna koştu. Kepenklerin aralıklarından sokağa ışık sızmasın diye büyük elektrik-

leri yakmıyor, yalnız cep feneriyle, cam raflar üstündeki elmasları gözden geçiriyordu. İlk elde beş altı tane iğne ve yüzük avuçlayarak cebine attı:

"Bunlar bin lira eder!" diye mırıldandı:

Meşhur hırsızın gözleri, elmaslar üzerinde gezindikçe, yeni ateş almış kömür gibi yanıyor, kıvılcımlanıyordu; bazı bir küpeyi parmaklarının arasına alıyor, cep fenerinin tutarak tetkik ediyor: "Bu sahte!" diyerek onu yerine bırakıyor, sırasıyla diğer mücevherleri elden geçiriyor, beğendikçe gözleri parlayarak, mücevheri hırsla cebine atıyordu.

Camekânda iri taşlı bir kravat iğnesi bularak, ışığa tuttu. Bunun sahi mi, yalancı mı olduğunu bir türlü kestiremiyor, tereddüt ediyordu.

Muavini, ustasından daha korkak olduğu için:

"Atınız. Cebinize gitsin, vakit kaybetmeyelim." dedi.

Cingöz Recai, dudaklarının ucuyla cevap verdi:

"Korkuyor musun miskin? Vakit kaybedersek ne olur? Vaktimiz buradaki mücevherlerden daha kıymetli değil ya. Hırsızların en keyifli dakikaları bu zamanlardır."

Hâlâ elindeki iğneyi evirip çeviriyor, sinirleniyor, titizleniyordu:

"Hay Allah belasını versin. Hakiki mi, sahte mi olduğu anlaşılmıyor!" dedi.

Muavini tekrar etti:

"At cebine usta, ne çıkar."

Cingöz Recai, ters ters baktı:

"Ne mi çıkar? Yarın mağaza sahibi buraya geldiği zaman elbette ne çalındığını anlayacak ve benim sahte mücevherleri de hakiki zannettiğimi görerek içinden gülecektir."

"Varsın gülsün."

"Şöhretime leke sürdürmek istemem."

Cingöz Recai, muavini ile böyle konuşurken, yukarıda deliğin başında bekleyen Halit'in sesi işitildi:

"Usta! Usta!"

Cingöz Recai, Halit'in pek telaşlı bir şive ile seslendiğini derhal hissederek, başını tavana kaldırdı:

"Ne var?"

Halit, aynı telaş ve heyecanla tekrar ediyordu:

"Usta! Usta!"

"Ne var canım?"

"Apartmanın kapısı açılıyor."

Cingöz şaşırdı:

"Hangi apartmanın?"

"Burasının, bu apartmanın."

Halit, başını delikten uzatarak, kısık bir sesle, üst üste gayet telaşlı söylüyordu:

"Basıldık usta! Basıldık! Ayak sesleri işitiyorum ne yapayım?"

Cingöz Recai, böyle zamanlarda hiç kaybetmediği soğukkanlılığıyla, elini başına götürdü, şakaklarını ovuşturarak düşündü.

Halit, daha büyük bir telaşla, mütemadiyen sesleniyordu: "Ayak sesleri yaklaştı, usta!"

Cingöz başını tavana kaldırdı:

"İçeriye kaç kişi girdi tahmin edersin."

"Beş altı kişi var."

"Konuşuyorlar mı?"

"Bağırıyorlar. Galiba bitişik odaya girdiler. Hızlı hızlı yürüyorlar. Burada durayım mı, yanınıza mı geleyim?"

"Dur orada!"

"Ya içeri girerlerse?"

"Hepsini meşgul et."

"Beni yakalarlar."

Cingöz'ün başı çatlayacak gibi atıyordu. Ömründe

hiç böyle bir vaziyette bulunmamıştı. Birdenbire aklına gelerek bağırdı:

"Odanın kapısını kilitle. Vakit kazanalım."

Halit koştu, anahtarı çevirerek odanın kapısını kilitledi. Ayak sesleri bitişik odalarda, sofada, hızlı hızlı dolaşıyordu. Halit, dışarıdan kalın bir ses işitti:

"Hangi oda?"

Bir Rum şivesi cevap veriyordu:

"Bilmem. Ben buraya ilk defa bu akşam... Kız kardeşimi görmeye gelmişim. Hırsızlar beni şu odada bağladılar."

Halit, bu Rum sesini tanıdı. Bu, biraz evvel Namık'la öteki odada bağladıkları hizmetçinin kardeşinin sesiydi, hınzır herif, nasılsa bağlarını koparmış, gürültü yapmadan apartmandan çıkmış, polisleri alıp gelmişti. Buna hiç şüphe yoktu.

Cingöz Recai, mağazanın içinde, üç aşağı beş yukarı ulaşıyor, kaçmanın bir yolunu arıyordu. Yanındaki muavini Namık, ümidini kesmişti:

"Usta! Yakalandık artık! Hiçbir yere kaçamayız!" dedi.

Cingöz Recai, bu türlü yakalanmayı aklına sığdıramıyor, ömründe hiç telaşa düşmediği halde, içinde küçük bir korku hissediyor, mamafih şakacılığını bırakmayarak asabi asabi gülüyordu:

"Hay Allah belasını versin. Faka girdik ha... Tüh... Cingöz'ün böyle yakalanacağı hiç aklımdan geçmezdi... Tüh... Aksi gibi hiçbir şey de düşünemiyorum."

Başını tavana kaldırarak bağırdı:

"Halit!"

"Buradayım usta!"

"Kapıyı kilitledin mi?"

"Kilitledim."

"Herifler nerde?"

"Öteki odaları geziyorlar. Bu odanın tokmağını da çeverdiler. Fakat yürüyüp gittiler."

"Apartmandan çıktılar mı?"

"Ne gezer! Şimdi neredeyse damlarlar. Arıyorlar."

Cingöz Recai, aptallaşmamak için, en son metanetiyle cebinden tabakasını çıkardı, bir sigara yakarak mağazanın içine göz gezdirdi.

Birdenbire sevinçle bağırdı.

"Hay budala hay... Bir saattir gözün görmedi mi?

Bu sözleri söyleyerek, kasa parmaklığının üstünde duran telefona koştu. Açtı.

"Alo... Matmazel... Beyoğlu bir çift yedi altı... Evet, Alo... Neresi orası?.. Tamam... Sen misin Faik?.. İyi tesadüf... Bak bana yavrum... Ben... Cingöz... Evet... Mağazada kapana takıldık. Apartmanı bastılar. Nihayet on dakika vakit var. Dinle beni... Dört kişi derhal polis elbisesi giyiniz, takımlarınızı yanınıza alınız, mağazaya koşunuz, kepeklerin kilidini açınız, bizi tevkif edip bir otomobile atınız... Haydi... Çabuk... Yoksa hep birden gittik gürültüye!"

Telefonu kapattıktan sonra geniş bir nefes daha alarak tavana seslendi:

"Halit!"

"Söyle usta!"

"Yavrum saatine bak!"

"İkiye çeyrek var usta!"

"Âlâ. Saat ikiye kadar, odaya hiç kimseyi sokma! İcap ederse kanepeleri, hatta karyolayı kapının arkasına daya. Onları on beş dakika meşgul et."

"Sonra?"

"Sonra, ben sana seslenince buraya in."

"Nereden kaçacağız?"

"Karışma!"

Cingöz Recai, bu emri de verdikten sonra, sigarasını yere attı, söndürdü. Sonra sersemlemiş gibi duran Namık'ı kolundan tutup sarstı.

"Afallaşma! Gel şu yandaki camekânları da temizleyelim."

"Usta... Hâlâ mı?.."

"Sus! Buraya başka niçin geldik?"

"Usta, bak yukarı odanın kapısını vuruyorlar."

"Sana ne? Aksi gibi camekânlar da kilitli. Şuraya bir yumruk vur bakayım."

"Korkudan ellerim tutmuyor."

"Hay miskin hay."

Cingöz Recai, camekâna bir yumruk vurarak camları indirdi. Artık iyisine kötüsüne bakmadan mücevherleri avuçladı.

Yukarıki odada, polisler kapıya gelmişler, yumruklarını vuruyor, bağırıyorlardı:

"Açın... Kapıyı açın... Yoksa silah kullanacağız... Haydi... Bekletmeyin!.."

Mağazada hepsi mücevher seçmekle meşgul olan Cingöz Recai'ye, muavini Namık dedi ki:

"Usta! Bizim arkadaşlar şimdi polis kıyafetinde mağaza önüne gelecekler... Fakat ya orada başka polisler varsa?.."

"Nerede?"

"Mağazanın dışarısında."

"Olamaz. Ben her şeyi hesap ettim. Polislerin hepsi, şimdi yukarıda, apartmanda. Onlar bizi Aharonyan'ı soymaya geldik zannediyorlar... Bu mağazaya girdiğimizi bilmiyorlar. Binaenaleyh caddede bulunmazlar."

Cingöz, yukarı katta polislerin bağrıştıklarını duyuyor ve gülüyordu:

"Haykırın bakalım babayiğitler, haykırın!.."

Ve saate baktı:

"İkiye sekiz dakika var. Ben on dakika dedim."

"On dakikada oradan buraya yetişebilirler mi usta?"

"Otomobille yetişirler."

"Rumelihisar'dan buraya otomobil..."

"Budala ben Hisar'a telefon etmedim."

"Ya?"

"Altınbakkal'daki adama telefon ettim. Sersem gibi söylenme. Şu gerdanlığı cebine koy bakalım, zannederim ki, bu mağazanın en pahalı malı bu."

Namık gerdanlığı cebine koyarken, Cingöz Recai daima gülüyordu:

"İşte şimdi senin vücudunun bence bir kıymeti vardır!" dedi.

"Neden usta?"

"Çünkü cebinde üç bin liralık bir mal taşıyorsun."

Mağazanın içinde, cebe doldurulacak başka bir şey bulamayınca Recai bir sandalyeye oturdu, bir sigara daha tüttürdü. Kulaklarını caddeye veriyor, bir otomobil sesi işittikçe:

"Geliyorlar galiba!.." diyor, fakat arkasından düş kırıklığına uğruyordu. Yukarıda gürültüler çoğalıyor, polislerin sesi işitiliyordu:

"Kapıyı aç diyorum, kapıyı açınız... Yoksa ateş ederiz."

Ve beş altı kişinin yumrukları, tekmeleri, kapı kanadı üzerine gömülüyordu.

Bu gürültüleri işittikçe, Cingöz Recai, kısık bir kahkaha salıverdi:

"Vur abalıya! Bir kapıyı kırmasını bile bilmiyorlar be!"

Halit, bu gürültülerden telaşa düşerek Cingöz'e seslendi:

"Usta! Bu herifler kapıya fena yaslanmaya başladılar. Şimdi içeri girecekler..."

"Kapının arkasına eşya koy dedim sana."

"Koydum, usta."

"Ne koydun?"

"Üst üste iki koltuk, bir de sandık."

"Öyle ise dünya yıkılsa içeri giremezler. Korkuyorsan aşağı gel."

Halit ip merdivenle mağazaya indi. Ustasının bir sandalyede, gayet lakayt sigara içtiğine şaştı:

"Nasıl kaçacağız usta?"

"Şimdi görürsün."

Tam o sırada, mağazanın önünde duran bir otomobilin sesi işitildi.

Cingöz, sevinçle yerinden fırladı:

"Heeyy... Geldiler."

Gerçekten, mağazanın kepenkleri oynuyor, kilidi zorlanıyordu.

Biraz sonra, mağazanın kapısının tek kanatlı kepengi yukarıya kadar açıldı ve karanlık dükkânın içine caddenin ışıkları doldu. Cingöz Recai'nin adamları, polis kıyafetinde idiler. Tek tük biriken ahaliyi dağıtmaya çalışıyorlardı:

"Kaçılın! Kaçılın be! Siz hiç hırsız görmediniz mi?" diyorlardı.

Nihayet mağazanın kapısını da açtılar, içeriye girdiler. Cingöz Recai'yle muavinlerinin eline birer kelepçe taktılar. Ahali caddenin üzerinde birikmiş haykırışıyorlardı:

"Hırsız yakalandı! Hırsız yakalandı!"

Sahte polisler, üç hırsızı mağazadan çıkardılar, kaldırım kenarında bekleyen otomobillerin içine soktular.

Ahaliden birkaçı, Cingöz Recai'yi tanımışlardı. Çünkü hırsızın yüzünde sakalı yoktu.

Cingöz Recai'nin tevkif olduğu şayiası o kadar çabuk dağıldı ki, Galatasaray Merkezi hayret ederek memurlarını gönderdi.

Apartmanın içindeki polisler de, kapıyı kıramayınca, sokaktaki gürültüleri işiterek dışarıya uğradılar.

Bütün ahali, merkez memurları, polisler, mağazaya girdiler. En kıymetli mücevherlerin çalındığı meydanda idi. Halk iddia ediyordu:

"Demin dört polis geldi, onları yakaladı! Otomobile bindirdi."

"Hangi polisler? Bizim buraya gönderdiğimiz polislerin böyle bir şeyden haberi yok."

Biraz sonra anlaşıldı ki Cingöz Recai'nin Aharonyan apartmanına girmekten maksadı mücevher mağazasını soymaktır. Ve onu gelip mağazada yakalayan polis kıyafetindeki mahlûklar da, kendi adamlarından başka kimseler değildir.

İşte bu suretle Cingöz Recai, yine zabıtanın elinden kaçmış bulunuyordu.

SON

CİNGÖZ RECAİ,

FANTOMALARA,
ARSEN LÜPENLERE TAŞ
ÇIKARAN,

CİN OĞLU CİN,

ÇAPKIN VE KİBAR

BİR İSTANBUL SERSERİSİDİR.

SERGÜZEŞTLERİNİ OKURKEN
İNSANIN PARMAĞI
AĞZINDA KALIR.